

Като съдба

Есента на 2021 г.

Мая облече топлата грейка, сложи жълтата пухена шапка на главата си и наметна новия си шал. Преди няколко дни тя си го беше харесала в ателието на майка си. Веднага го уви около врата си. Възрастната жена само я погледна и се усмихна.

– Отива ти. Вземи го. За поръчката ще изрисувам нов – каза нежно тя.

Пастелно зелен, с изрисувани есенни листа по краищата, този шал беше приказно красив и веднага стана любим за Мая. Оттогава тя не беше ходила никъде без него.

Днес утрото беше мъгливо. Щом излезе от входа на блока, Мая веднага се закашля. Усети тежката влага да навлиза в дробовете ѝ още с първия порив въздух. Спря се нерешително, но все пак продължи.

– Само за малко – прошепна жената.

Бързо пресече улицата и навлезе в гората. Мокрите листа не шумяха в краката ѝ. От влагата се бяха слегнали тежко по пътеката. Като втъкани в пъстроцветен килим от жълти багри бяха. Мая се наведе, хвана дръжката на едно кехлибарено буково листо и го отлепи от земята. Завъртя го пред очите си, за да се наслади на перфектната му форма, а то изпръска с кал бузата и носа ѝ. Тя се засмя, притвори очи и вдъхна дълбоко студения есенен въздух. Закашля се силно.

„Само ще си набера малко шипки и се прибирам. Чаят

ще ми помогне...“ – си мислеше Мая, докато се опитваше да успокои спастичната кашлица, която мъглата предизвика. Когато стигна до шипковия храст, вече дишаше трудно. Бръкна в джоба на грейката си, извади торбичка и започна бързо да бере. След няколко минути се отказа. Изтърва шипките на земята и трескаво започна да търси инхалатора си из джобовете. Не го намираше. Постепенно в съзнанието ѝ се загнезди тревога, която бързо прерасна в паника. Направи две крачки към пътеката и се строполи на земята...

Виктор внимателно избута настрани най-крайните клончета на шипковия храст. Пред него се отвори малък тунел между стebelата на гъстите засукани папрати и бодлите на шипката. Мъжът бързо се шмугна след кучето от другата страна на храсталака.

– Имай късмет да съдери анцуга си заради някаква игра, Макс! Я да видя за какво беше всичко това.

Виктор се озова на тясна, непозната за него и почти неотгъпкана пътека. Никога не беше преминавал от тази страна на шипковия храст. Гората тук беше по-гъста и непроходима. Сякаш зад плътните шубраци и бодли досега се беше крил един нов за него магичен и приказен свят.

– Интересно! – възкликна Виктор. – Как така не съм минавал досега по тази пътека? Сигурно тя излиза на пътя малко по-надолу. При онези гъстите храсти. Ясно защо не я зная. Всеки път влизам през централната широка алея, както всички останали. А тук е толкова красиво. Пътеката е като в приказките. Накъде ли продължава?

Виктор се загледа навътре в гората. Малката пътечка криволичеше между дърветата. Губеше се от погледа му

на места и като че ли го подканваше да я следва. Мъжът се почувства като хлапак, току-що открил пътя към тайна пещера със съкровище. Прииска му се да тръгне по следите, но бързо се сети, че сега нямаше повече време. Махна с ръка и извика:

– Макс, защо не си ме водил досега тук? Сигурно няма толкова много хора като на голямата пътека. Много е красиво и магично...

И тогава я видя. На земята, няколко крачки по-надолу, лежеше жена. Голдън ретрийвърът стоеше до нея и лаеше. Виктор се спусна, клекна и подхвана главата ѝ.

– Ей, какво ти е? Ранена ли си? Тихо, Макс! Млъкни! – мъжът я гледаше разтревожено.

Видя му се млада жена. Едва ли имаше повече от 25-30 години. Кожата на лицето ѝ беше бледа, почти сива. Устните ѝ – синьо-лилави и широко отворени. Дишаше трудно. От гърдите ѝ излизаше странен стържещ шум, наподобяващ свистене на силен вятър през малък процеп. Виктор се огледа безпомощно. Около тях нямаше никого. Макс не спираше да лае и обикаля наоколо. Виктор се опита да разкопчае якето ѝ. Ципът заяде.

– По дяволите! – ядоса се мъжът. – Съжалявам, но ще трябва да те разкопчая.

Силно дръпна машинката на ципа и тя остана в ръката му. Счупи се на парчета.

– Макс, млъкни!

Мъжът погледна отчаяно кучето си. Видя в краката му торба с разпилени шипки около нея. Животното не спираше да лае и да подскача нервно. Опитваше се да изрови нещо синьо под торбата. Когато забеляза това, Виктор разтвори широко очи от изненада. Бързо издърпа зеления шал от джоба си, внимателно го постави под главата на жената и скочи към Макс. Грабна малкото синьо устройство от земята, коленичи над непознатата, поднесе инхалатора към устата ѝ и натисна. Тя го подхвана с тре-

перещи пръсти и жадно вдиша.

– Точно така. Спокойно, ще се справиш. Вдишай още веднъж, хайде!

Гледаше я нежно и с усмивка. Цветът на лицето ѝ се промени. Лека руменина изби по бузите, дишането ѝ се забави, а устните ѝ се обагриха в алено. Само лекото свистене от гърдите ѝ остана.

– Благодаря! – само успя да прошепне тя и отново се закашля.

– Чакай, чакай. Не говори сега.

Виктор ѝ помогна да се изправи. Тя видя шала на земята, наведе се, вдигна го и го уви около врата си, като закри леко устата си с него.

– Но... А-а, той е твой. Разбрах. Ах, ти! – Виктор погледна кучето си, разроши козината на главата му и го потупа леко по шията. – Браво, момче!

После младият мъж протегна ръка към жената пред себе си.

– Здравей, казвам се Виктор. Не си губи инхалатора повече. Особено в такива мъгливи есенни утрини. Астма, нали?

Тя кимна и понечи да каже нещо, но той вдигна пръст пред устните ѝ.

– Шт, тихо! Дишай бавно и през носа. Да-а-а. Виждам, че вече си малко по-добре – каза той, огледа се и продължи. – Аха, дошла си за шипки! Чакай, ще ти помогна да ги събереш.

Виктор се наведе, събра шипките от земята в торбичката, подаде ѝ ги и каза:

– И аз обичам чай от шипки. Полезен е много. Сега обаче ти предлагам да се прибереш. С Макс ще те придружим донякъде, ако нямаш нищо против... Добре ли си?

Непознатата леко се олюля, преди да се свлече отново на земята. Виктор я подхвана, вдигна я с лекота на ръце

и я понесе.

„И без това ще закъснея за работа. Надявам се само да не е с много“ – си помисли той и после каза на глас:

– Хайде, Макс!

Виктор заобиколи шипковия храст и папратите. Бързо премина по пътеката и излезе от гората. Огледа се и пресече улицата. Младата жена се беше вкопчила в него като коте. С едната си ръка беше обхванала здраво врата му, а с другата не изпускаше зеления шал. Държеше го пред устата си и се стремеше да вдишва през него бавно и през носа. Мъжът забави крачка и я погледна. Тя кимна надясно и той сви по уличката към входовете на блока.

– Тук е. Благодаря и на двамата – тя понечи да слезе на земята, но силната му хватка все още не я пускаше.

– А не! Няма да те оставя тук. Я се погледни! Едва дишаш. Спазъмът още не е отминал. Този ли е входът? На кой етаж си? Ключът къде е?

Жената се отпусна в ръцете на непознатия. Нямахте сили да се противопостави, а и чувстваше някакво необяснимо доверие към този мъж. Кучето вървеше плътно до тях. Когато Виктор отвори входната врата, Макс се втурна вътре и обиколи целия апартамент.

– Макс, кален си. Стой тук!

Виктор не успя да го спре. Пусна внимателно жената да стъпи на пода в антрето, а той остана на прага.

– Няма проблем. Остави го – тихо прошепна домакинята. – Заповядай, влез и ти.

Виктор смутено се огледа.

– Не, не. И без това вече много закъснях за работа. Макс, ела веднага. Тръгваме. – После я погледна преценяващо. – Стига да се чувстваш добре...

– Добре съм, благодаря.

Тя се усмихна, после се наведе към кучето и зарови ръце в меката му козина. Макс близна бузата ѝ.

– Красавец! Благодаря и на теб. Ако не беше ти...

Тя се изправи, подаде ръка и каза:

– Мая. Приятно ми е, Виктор. Не се притеснявай. Ще се оправя след малко. Не ми е за пръв път. Не искаш ли чай от...

Двамата се огледаха и извикаха в един глас:

– Шипките?

Бяха изпуснали торбата някъде по пътя. После принаха да се смеят. Макс се разлая и заподскача около тях.

– Чаят остава за другия път – казаха и двамата в един глас.

Мая съблече лекото си яке. Виктор несъзнателно се беше вторачил в нея. Беше красива. Движенията ѝ бяха грациозни. Ръцете фини, тялото изявно. Тя се обърна и го погледна открито. Той се сепна и смешно запелтечи:

– Ъ-ъ, май ти счупих ципа на якето. Ами... извинявай.

Тя се усмихна. Лицето ѝ грейна.

– Няма нищо. Налагаше се – отговори нежно.

После в очите ѝ блесна закачлива искра и тя добави смело:

– Ще се реваншираш. Другия път. Май сега каза, че бързаш... – с леко съжаление каза тя.

Виктор само кимна. „Господи, тя е прекрасна. Не мога да се отлепя от нея. Странно...“ – си помисли младият мъж. После погледна часовника си. Трябваше веднага да тръгва, но стоеше и не помръдваше. Усети, че отново беше впил очи жадно в лицето ѝ. Тя също го гледаше. Последва кратко неловко мълчание. И двамата сведоха погледи. Бяха се смутили от натрапчивата мисъл в главите и на двамата, която ги караше да отлагат сбогуването. Като че ли искаха да прекарат поне още един миг заедно. Имаха още какво да си кажат, но нямаше време. Секундите летяха неумолимо и натежаваха в тишината. Макс излая и извади от вцепенението мъжа и жената. И двамата се сепнаха.

– Да, чао, Мая.

– Чао, Виктор.

Мъжът сложи кайшката на кучето, махна за довиждане и двамата бързо заслизаха надолу по стълбите. Тя затвори входната врата на апартамента. Той извади телефона си. Имаше пет неприети повиквания.

– Уф, лошо – тихо промърмори и набра последния номер. – Ало, Сашо?

– Къде си, Вик? Какво става? Да не забрави, че си дежурен? Я идвай веднага, че искам да си ходя да спя.

– Извинявай! Занимавах се с една астма досега. Идвам след малко. Пий едно кафе и ще съм дошъл.

– Едно ли? Да знаеш колко кафета съм изпил вече! И каква астма бе, ти в болницата ли си?

– Не съм. Идвам сега. Като не искаш кафе, направи си чай от шипки. – Виктор се ухили.

– Какво?

Доктор Виктор Калчев беше прекъснал разговора, после погледна кучето си.

– Да бях ѝ взел номера, а, Макс?

Двамата се изгубиха зад ъгъла.

Мая се загледа през прозореца след тях в мъглата и въздъхна. Седна на дивана в хола, взе тефтера със задачите си за деня и прочете написаното най-отгоре с големи букви: *Шипки*. Облегна се назад и се усмихна широко:

– Ех, да бях му взела номера...